

LÉLEKVESZTÉS
LOSS OF SOUL

RÉSZEGH BOTOOND

BOOKART

PLÉH CSABA

BOTOND ÉS A SZEMÉLY

Sokfélén képzeljük el a modern embert. Sokan az egykori hit és a vallásháborúk romjain kibontakozó győzedelmes egyént látjuk. A magára maradt büszke karteziánus én ez, aki magányában kibontakoztatja saját lázadását és saját eszére hagyatkozó értékrendjét. Büszke Robinson. De láthatjuk az új közösségeket építő, állandóan szervezkedő lényt is, aki az egykori meleg fészek pótlásaként új fészkeket teremt és új társakat talál.

Botond új képei ennek az 500 éves modern embernek az ijesztő válságát mutatják. A lelkünk vesztett el, mondja a kiállítások és a képek címe. A képeken pedig a büszke én legfontosabbja, arcunk vesztett el. Már Freud sem nézte páciensei arcát, mert az túl bonyolult volt. S azóta a laboratóriumban is odafigyelünk az arc kapcsolatra, mint komplex, a gondolkodást zavaró ingerre.

Botond képei nem ezt a 100 éves gondot viszik tovább, hanem az arc(ulat) magunk teremtette válságáról szólnak. Egy nemzedék alatt olyan új világot teremtettünk, ahol ha elengedjük magunkat, ha nem figyel motozó énünk, akkor napjaink csak úgy siklanak a közlés fényes hálóján. Állandóan bekapcsolva sehol nem vagyunk mi magunk, akik éppen siklanánk. Ha nem csinálunk semmit, eltűnik arcunk, ha meg csinálunk, el is tudjuk tüntetni magunkat. A látszatok hálójában a hírt, a mindig újat keressük, és talán a társat. De a végén csak maguk a hálók, a nem is látott arcra kötő hálók maradnak, melyek vádló nyilakká válnak. Bergman 50 éve megrémített arcnélküli emberével. Botond tükörbe néz s nem lát arcot, s nem lát társat sem. Ez már olyan világ,

BOTOND AND THE INDIVIDUAL

The individual of modern times is imagined in a variety of ways. He is either regarded as the human creature rising victoriously from the ruins of past faith and wars of religion, or as the stranded, proud Cartesian ego who, in his solitude, launches his personal rebellion relying on values based on his common sense. A proud Robinson. Yet, one can also see him as an individual who always sets things up, finds new companions, builds new communities, and creates new nests to substitute the warm and cosy nest from the past.

Botond's new pictures present the dreadful crisis this 500-year-old modern individual has been going through. What we have lost is our souls – this is the message he sends to us through his pictures and exhibitions. The individuals that appear in these pictures have lost the most important element of their proud ego: their faces. Freud would not examine his patients' faces because he considered this task far too complex. However, since then, special attention has been placed on the study of faces even in laboratories, as they are believed to trigger complex stimuli that induce perturbations in the process of thinking.

Botond's pictures do not represent the continuation of this 100-year-old concern. Rather, they are about our self-created crisis of faces. Our generation has created a new world where, if we just sit back and relax, if our inquisitive ego is not always alert, our days are just passing by through the shiny networks of communication. We, the ones who are about to slide, are not everywhere and always on

amelyben nem ismeretlenek vették el álmunkban az arcunk. Mi teremtettünk ilyen közlésen élő lényt.

A lélekvesztésből nincs visszafelé kiút. Az egykori meleg fészek, a múltbeli ember visszasírása csak a sorvadásba, Botond állatfejcsontvázaihoz vezet. Életünkben még nem látjuk, milyen lélekvesztő fog kivinni a lélekvesztés gombolyagaiból. A képeken nekem a kis rózsaszínek, a pici színek hozzák vissza az életet és reményt. Sosincs vissza, mindig előre van.

LÉLEKVESZTÉS / LOSS OF SOUL

akril papíron / acrylic on paper
25 x 20 cm, 2016

standby. If we do not do anything, we lose our face. Yet, if we do something, we can even make ourselves invisible. Caught in the net of make-believes, we are in a continuous quest for something new and, perhaps, for a perfect companion. But, in the end, only the nets remain, which cover never-disclosed faces, and which, eventually, turn into accusing arrows. For the past 50 years Bergman has kept terrifying us with his faceless characters. Botond looks into the mirror, and can see neither faces, nor companions. This is not a world where strangers steal our faces in our sleep. It is us who have brought into being the creature that communicates this way.

There is no return from soul loss. The nostalgia for the cosy warm nest, for the people from the past can only lead to decay, to Botond's animal-headed skeletons. While alive, we cannot see the boat that will take us ashore from the swirling river of our soul-loss. It is the small pink spots on the pictures that bring me the feeling of life and hope. There is no return, only a way forward.

LÉLEKVESZTÉS / LOSS OF SOUL
akril vásznon / acrylic on canvas
230 x 165 cm, 2016

BARABÁSI ALBERT- LÁSZLÓ

A Lélekvesztés úgy ragyog, ahogyan egy fekete lyuk, fejlődik, miközben önmagába zuhan vissza. Elszigeteltségben működik, de örökkévalósága csak akkor válik nyilvánvalóvá, amikor egymást kiegészítő alkotórészeit egymáshoz illesztjük.

A Lélekvesztés olyan erősen kapcsolódik össze, hogy önmaga közösségébe omlik össze, miközben mindannyiunkhoz kapcsolódik.

Loss of Soul radiates in a way a Black Hole does, evolving while reaching back into itself. It works in isolation, but its eternity is obvious only when its components are assembled, complementing each other.

It's so densely interlinked, that it collapses into its own community, while connecting to each of us.

LÉLEKVESZTÉS / LOSS OF SOUL
akril papíron / acrylic on paper
25 x 20 cm, 2016

LÉLEKVESZTÉS / LOSS OF SOUL
akril papíron / acrylic on paper
25 x 20 cm, 2016

BOJÁR IVÁN ANDRÁS

A KIFEJEZÉS NÉLKÜLI EMBER

Nem tulajdonságok nélküli, mint Musli, mert Részegh Botond fejének épp ez a tulajdonságuk: a kifejezésre való képtelenség. A kifejezéstelenségbe rekedtség. Részegh arcai hol fénytelen, hol derengéssel átítatott úrben lebegnek, mintha nem emberi, de kozmikus térben úszva-forogva élnék meg kitettségüket. Minden fej egyben valami más. Emlekeztet valamire: krumplira, csontra, kőre. Tárgyakra, lélektelen tömegekre, melyek így fejszerű állapotukban végtelen szomorúság hordozói. Hisz ezek a fejek egytől egyig szenvedők. Sírnak, nyögnek, nyöszörögnek. Élnak, ahogy lehet. Ahogy mi, a kép nézői is élünk. Élhetünk. Ha ugyan.

Magányunk tereiben úszunk magunk is, kiégett szemgödrű, kontúrvesztett szenvedők. Részegh voltaképp portrégalériát festett. Rólunk készítette. Az arcok, fejek mögötti személyek cserélhetők, behelyettesíthetők. Mind mi vagyunk. És mindegyik én vagyok. Valamennyi mélyről fakadó sóhaj belőlem szakad ki, az én sóhajom.

Egyszer majd, nagyobb távlatból rátekintve, magyarázatot sem érdemlő egyértelműséggel lesz érthető, hogy Részegh lélekvesztett fejei miért épp abban az évtizedben kúsztak, ragadtak fel a képfelületre, amikor adathalász játékok lepték el a közösségi oldalakat, hogy azok révén titkos arcfelismerő algoritmuszerkesztők korábban elképzelhetetlen részletességű ismereteket halmozzanak föl az emberi arcról. Most fordul át valami. Vagy fordul ki száz és százezer éves gyakorlatából. Az egyedi, a megismételhetetlen és titokzatos arc éppolyan szabványtárgy lesz, mint bármi egyéb.

THE MAN WITHOUT EXPRESSION

Not the Musilian man without qualities because what Botond Részegh's heads convey is exactly this: inability of expression. The state of being choked into lack of expression. Részegh's faces float in space, sometimes dull, sometimes dimly lit, and they seem to be experiencing their exposure swimming and spinning not in a human, but rather in a cosmic space. Each head is also something else. Each one resembles something: a potato, a bone, a stone. Objects, inanimate masses, which, in their head-like state, are bearers of some infinite wretchedness. Because these heads are all suffering. They cry, moan and groan. They live as they can. Just like us, the viewers of these pictures. We also live. Can live. May live. If indeed.

We all swim in the spaces of our loneliness, sufferers with burnt eye-sockets and lost contours. Részegh has actually created a portrait gallery. About us. The individuals behind the heads and the faces can be replaced, substituted. It's us. It's me. Each deep sigh rises from inside myself, it is my own sigh.

The time will come when, regarding from a broader perspective, it becomes obvious, without needing any explanation, why Részegh's soul-lost heads crawled and stuck on the drawing surface right in the century when social networking sites were flooded by fishing games through which secret face recognition algorithm designers can accumulated huge amounts of unimaginably detailed information on human faces. Right now we are experiencing a turning point.

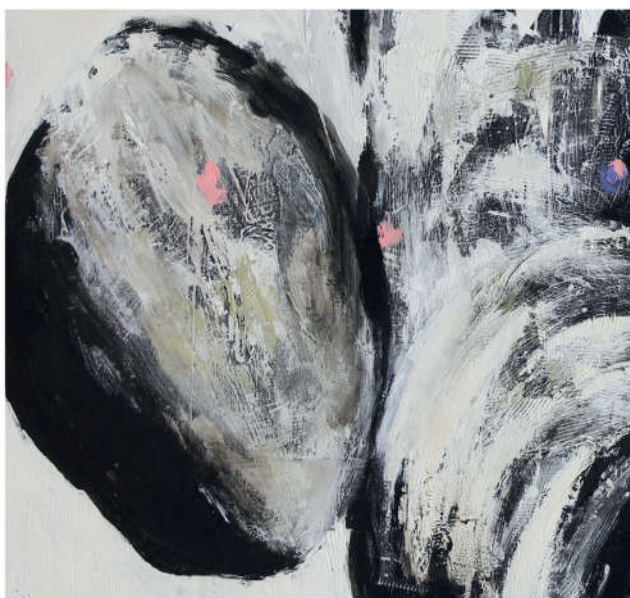
Thousand-year-old practices can turn out of their joints. The unique, irreplicable, mysterious human face will be subject to standardization, like everything else.

Nemcsak egyenként foszlik ki testünkől a lélek, tűnik szerteszét akár a pára, de összességében is: az emberiség, a mégoly szenvedelmekkel élő egyének közösségének lelke vész el.

Életünk során hányszor veszíthetjük el? És visszakaphatjuk-e egyáltalán? Talán. Soha többé ugyanazt. A *Lélekvesztés* űrmagány hidegben feszülten figyelve, önfeladva előrebiccenő fejjel élő alakjai túlestek a lélekvesztés kishalálán. Bizonyos szempontból végük van, ahogy az életben is megessik, hogy meghal bennünk egy darab. Valami soha többé ugyanolyan teljes már nem lehet. E fölismerés súlya húzza a vállunk, csimpaszkodik a nyakunkban, torzítja el vonásainkat, mintha egy láthatatlan tenyér gyúrná-maszatolná azt amorf alakra.

Nézzük ezt máshonnan! Részegh Botond vászonra, papírra nagyjából kör alakú foltokat fest föl. A felület különféle lazúrok miatt soha nem marad homogén, sőt a rétegek fejlődnek, épülnek a kép síkjain. Munkája nyomán előderengenek ezek a körök, majd azok formailag teljesen nyitott vitális állapotban különféle nézői értelmezésre adnak lehetőséget. Mégis, mindannyian fejeket látunk. Akár test nélkül is: arcot, fejet, koponyát. Kiáltó embereket, Az *anghiari* csatához készült vázlatrajzok

LÉLEKVESZTÉS / LOSS OF SOUL (részlet / detail)
akril vásznon / acrylic on canvas, 150 x 100 cm, 2016

Not only the soul in one's body is shredding into lint and breaking apart like mist in the wind, the soul of the entire community, the soul of the individuals' community is to disappear.

How many times can we lose it during our life? And can we get it back at all? Maybe. Never again the same. The figures that come to life in *Loss of Soul*, tensely concentrating in the cold space-loneliness, reduced to mere humbleness with nodding heads, have already gone through the small death caused by loss of soul. From a certain point of view, this is their end, just as it sometimes happens in real life when something dies in us. Something can never be whole again. The burden of this recognition is pressing our shoulders, clinging on our neck and distorting our physiognomy, as if an invisible hand was creasing and smearing it into an amorphous shape.

Let us have a look at it from another point of view. Botond Részegh paints roughly circle-shaped spots on the canvas or paper. Owing to the spot glazes applied in layers, the resulting surface is never homogenous; one can even witness the development, the construction of these layers on the different levels of the picture. These circles are faintly visible in the completed art pieces, and offer, in a formally totally open vital state, broad possibilities for interpretation. Nevertheless, what we can see are heads. Often without a body: faces, heads, skulls. People screaming, the shouting faces on the sketches for the *Battle of Anghiari*.

The anthropomorphisation of the world is one of the basic human needs. This is the instinct awakened in these pictures. They could be some more-or-less symmetrical or irregular spots as well. But they are not: they are heads! People. Coatings devoid of soul. This is what we can see in them. Magic! Because this is what we are, our inner self is the source of the mirror-image reflecting onto the surface of these paintings. Részegh marks these features only to the extent that is enough

ordító arcait. Az emberben alapvető szükséglet a világ antropomorfizálása. Ez az ösztön ébred fel a képeken. Lehetnének többé-kevésbé szabályos, vagy szabálytalan foltok. De nem azok: fejek! Emberek. Lélekvesztett héjazatok. Ezt látjuk belőlük. Mágia! Mert ezek vagyunk mi, belőlünk vetül a tükörkép a festmények síkjára. Részegh pedig épp csak annyit jelöl, amennyi már előhívja önmagunk szomorú-szomorú kifosztott orcáját. Semmi nem konkrét, nem is hajlik arra, semmi nem utal. Minden önmaga. Mint mi, igazi hús-vér emberek. Világban bolyongó, egymással ütköző, majd a semmibe kiperdülő magányos lelkek. Ilyenkor költözik arcunkra a kifejezéstelenség bambasága. A megértés helyetti üresség kiégett szenvtelensége. Amik majd egyszer végső soron leszünk. Fennakadt, kihegyesedő orrú, beesett arcok egy hideg szobában kiterülve.

for exposing our own sad and ransacked faces. Nothing is specific, and does not even try to be. Everything is itself. Like us, real, flesh and blood people. Lonely souls wandering in the world, knocking into each other and spinning out into nothingness. This is the very moment when our faces are invaded by the muzziness caused by lack of expression. The fatigued dispassion of the emptiness replacing understanding. What we are to become. Sunken cheeks with hanging, pointed noses lying in a cold room.

DAN LAZEA

LOSS OF SOUL

A pszichológia alapvető felismerései közé tartozik, hogy az első találkozás során kialakult benyomásunk gyakran hosszú időn át meghatározza az adott személyhez fűződő viszonyunkat. A véletlen úgy hozta, hogy Részegh Botonddal éppen a műtermében ismerkedtem meg, és a róla akkor kialakult benyomásom nemcsak változatlan maradt, hanem meg is erősödött az idők során. Akkor azt gondoltam: íme, itt az élő példa arra, valóban lehetséges művészként úgy élni, hogy teljes mértékben elkötelezed magad az általad választott témával kapcsolatos dokumentáció iránt, és ugyanakkor otthonosan mozogsz a környezetben, ahol élsz, részt vállalsz a téged körülvevő dolgok jobbá tételében, kritikus szemmel kíséred, merre tart a világ, és részt veszel a különböző országokban az éppen aktuális problémákkal kapcsolatban más és más nyelven rendezett vitákon.

A *Loss of Soul* sorozat képeiben Részegh Botond egy olyan témát dolgoz fel, amely már jó ideje foglalkoztatja őt, és amelyet több, méretében, technikájában és kivitelezésében egymástól eltérő alkotás révén juttatott kifejezésre. Azok számára, akik jártasak a kortárs művészet világában, a „lélekvesztés” kifejezés patetikusnak, túlzottan igényesnek tűnhet, mivel az – egy könyvízü, didaktikus megközelítésben – óhatatlanul a bukás történetét, a Paradicsomból való kiűzetés vagy a lélek áruba bocsátásának modernebb – a *Faust*-ból és *A Mester és Margarita*-ból ismert – történetét juttatja eszünkbe.

LOSS OF SOUL

The fact that a certain impression we formed of a person – often during our first encounter – has a long-lasting influence on our behavior is a general truth considering a basic principle of psychology. I happened to meet Botond Részegh right in his studio, and not only have I nurtured the same feelings for him ever since, but my sentiments have grown to be more intense with the passage of time. At that very moment I said to myself: ‘Look, indeed, it is possible to be fully dedicated, as an artist, to both documenting the topic you are working on and, at the same time, to move with ease in the environment you live in, to be involved in putting the things around you to good use, to follow with a critical eye the direction the world is moving in and take part in debates organized in different languages in different countries on problems that require immediate solutions.’

In *Loss of Soul* Botond Részegh develops a theme he has been working on for several years and has explored in many of his works in several dimensions using a variety of techniques and a wide array of approaches. “Loss of soul” may sound pathetic or unconventionally pretentious for those who feel at home in the world of contemporary fine arts because, in a bookish and didactic approach, it can be understood as an allusion to the history of the fall, to the story of Man being thrown out of Paradise, or to the more modern idea of selling one’s soul, as it appears for example in *Faust* or in *The Master and Margarita*.

Részegh Botond azonban nem híve a kultúrparádénak. Egy másfajta veszteség miatt lázad, amelyet itt és most mindannyian saját bőrünkön tapasztalunk. Önmagunk hígulás általi elvesztése ez, amely a friss információk áradatában a dolgok átgondolásához szükséges idő hiányából fakad, minnek következtében kénytelenek vagyunk a legkülönbözőbb tartalmakat olyan sebességgel fogyasztani, hogy a források hitelességének ellenőrzésére sem jut időnk. A vásznon/papíron Részegh Botond megjeleníti, mi marad meg belőlünk a valóság utáni korszakban: emberfejre alig hasonlító túlméretezett fejek, törzsek, amelyek akár emberi test részét is képezhetik. Egy olyan emberiség maradványai-val szembesülünk, amely még emlékeiben hordozza egy másik kor ritmusát.

Részegh Botond alkotásai viszont nem egy illuzórikus aranykor iránti nosztalgia hangulatát jelenítik meg, és támpontot sem nyújtanak a lélek valamiféle alapvető/metafizikai meghatározásához. Bármit is jelentsen a szó – lélek –, tudatában vagyunk annak, hogy a 2000-es években a technológiával való kapcsolat alapvetően meghatározza az emberi létélményt, és Részegh Botond számára mindez az én centrifugális mozgásként meg nyilvánuló nyugtalanság és elveszettség érzésében csúcsosodik ki. Legyen mindig kéznél (táblagép), kézben (okostelefon) vagy kézen (okosóra), az internethez vagy különböző berendezésekhez csatlakoztatott szerkezetek mind arra sarkallnak bennünket, hogy használjuk azokat: napi több tíz (azok esetében, akik beleszülettek a mindig és mindenhol elérhető internet világába, akár több száz) alkalommal való használatuk egy olyan képet kínál a világról, amely többé-kevésbé véletlenszerűen kiválasztott darabok egymás mellé helyezéséből áll össze, a darabokról pedig egy algoritmus dönti el, hogy

Nevertheless, Botond Részegh is no devotee of culture parades. He revolts against another kind of loss we can all feel, here and now, on our own skin. It is a sort of loss of the self through dilution caused by the lack of time for reflection, the dizzying flow of breaking news, which forces us to consume content with a speed that makes it impossible even to check the authenticity of the sources. Botond Részegh puts on canvas/paper whatever remains from us in the post-truth era: skulls faintly resembling human heads, torsos that can be – but not necessarily are – parts of human bodies, remains of a mankind that still has the memory of another rhythm.

Despite all these, Botond Részegh's works do not convey an air of nostalgia for an illusionary golden age, and do not give a clue on a possible substantial/metaphysical definition of the soul. No matter what this – the soul – could mean, we are well aware that the experiment of living as a human being in the 21st century is a radical process marked by permanent interactions with technology, perceived by Botond Részegh as a feeling of angst and loss, as a centrifugal motion of the self. Always at hand (tablet), in hand (smartphone), or on the hand (smartwatch), the devices connected to the Internet and to other gadgets surrounding us summon us to use them: tens of checkings per day (or even hundreds for those who were born into the age of the always-and-everywhere-available Internet) build an image of the world regarded as a more or less random assembly of what an algorithm has decided to allow to enter the feed. What is more, time spent in the network means consumption, and, to an increasing extent, provision of information on what we like or what we do not like, how many steps we take a day, what kind of political views we have

részét képezhetik a *feed*nek vagy sem. Mi több, a hálózatban eltöltött idő egyben fogyasztás és egyre inkább információszolgáltatás is: mit szeretünk és mit nem, hány lépést teszünk naponta, milyen politikai nézeteket vallunk stb. Bár ismeri ezen jelenségeket, Részegh Botond nem esik valamiféle gyermektegy összeesküvés-elmélet csapdájába. Megmarad viszont a (ki)használhatóság, kiadhatóság érzése, annak tudatosulása, hogy saját énünkkel tápláljuk a digitális világ hatalmas információáradatát.

Rég nem számít lázadásnak az, hogy nem vagyunk hajlandók szépet alkotni. Részegh Botond alkotásai sem követik a csúnya esztétikája által megszabott hagyományokat. Mondhatnám azt is, hogy a *Loss of Soul* sorozat alkotásait szemlélve egy radikális szabadgondolkodót látok munka közben, aki nem törődik azzal, milyen hatást vált ki a ködös fehér, a szürke és a fekete a vásznon vagy a papíron. Részegh Botond festészetében a színek látványos hiánya nem a művész grafika iránti elkötelezettségének tudható be. Ez a választás magától adódik olyan munkák esetében, ahol az akrilréteg nem elsimítva, hanem inkább felkarcolva jelenik meg a vásznon, a brutalista építészetben alkalmazott látványbeton esztétikai közömbösségét juttatva eszünkbe.

Feltűnő a sorozat képein az emberi arcok hiánya, amely az egyre agresszívebben terjedő automatikus arcképfelismerő technológiával szembeni egyfajta lázadásként is értelmezhető. Ám Részegh Botond képein az én iterációjaként megjelenő alakokat érintő dekonstrukció folyamata nem áll meg az első rétegnél. A bőr alatti izomzat is eltűnik, és az absztraktizálódásként értelmezett széthullás egészen az emberi test tartószerkezetéig hatol. Az „anatómiaóra” végkövetkeztetés nélkül ér véget.

etc. The awareness of this phenomenon does not put Botond Részegh under the influence of a childish global conspiracy theory. But there remains a feeling of being used, of becoming something deliverable, of feeding with one's self the enormous data flow of the digital world.

The refusal to create beautiful works of art has long ceased to be an act of personal rebellion. In fact, Botond Részegh's paintings do not follow the aesthetics of the ugly at all. I would say that in *Loss of Soul* one can see a radical agnostic in the middle of his work, who remains quite indifferent towards the effects triggered by the misty white, the grey and black colours on the canvas or on the paper. The quasi absence of colours in Botond Részegh's paintings is not the outcome of his predilections towards graphic art. It is a natural choice for him to create works where the layer of acrylic is scratched rather than spread on the canvas resulting in a surface that reminds us of the aesthetical indifference of the 'béton brut' characteristic of Brutalist Architecture.

What strikes the eye in the works belonging to this series is the lack of human faces. Lack of physiognomy is another way of manifesting disobedience to the always increasing expansion of the technology of facial recognition. The process of recognition Részegh Botond subjects his characters to – as iterations of the self – does not stop at the first layer. Muscles also disappear from under the skin, the splitting apart – i.e. abstraction – continuing until it affects the load-bearing structure of the human body. The 'anatomy lesson' ends without a final conclusion. In a way, Botond Részegh expresses a radical point of view on the process of Man's self-transformation, which started on the surface – the skin – when it was first used to be

Mondhatjuk, hogy Részegh Botond szélsőséges módon ábrázolja az ember önmegváltoztatásra irányuló erőfeszítéseit, mely folyamat a felszínen – a bőrön – kezdődött, amikor az rajz- vagy írásfelületté vált (tetoválás/testfestés), átlukasztották (*piercing*), vagy különböző szükségletekhez igazították (plasztikai sebészet). A *Loss of Soul* sorozat képein a bőr egészen eltűnik, mivel ma már az emberi test a maga teljességében módosítható, és különböző elvek alapján modulárisan átrendezhető.

written or drawn on (tattoos/body painting), was perforated (*piercing*) or ‘adjusted’ (plastic surgery). In the works belonging to the series *Loss of Soul* the skin totally disappears because human body, as a whole, can now be modified and reassembled – in a modular way – according to variable principles.

IMPRESSZUM | IMPRESSUM

szövegek | texts

ALBERT-LÁSZLÓ BARABÁSI

Fizikus, a Northeastern Egyetem Komplex Hálózati Kutatóközpontjának (Center for Complex Network Research) vezetője, Boston

Physicist, director of the Center for C.N.R., Northeastern University, Boston

BOJÁR IVÁN ANDRÁS

Művészettörténész, művészeti és építészeti szakíró. A Magyar Narancs és az OCTOGON alapítója, főszerkesztője. Közel 35 éve publikál a sajtó különböző lapjaiban, évtizedeken át volt műsorvezető, szerkesztő televíziós és rádióprogramokban, tanított a filmművészeti egyetemen és a Bölcsészettudományi karon, Budapesten. Volt Budapest önkormányzatának véroscarculati tanácsnoka. Írói tevékenysége mindinkább a szépirodalom felé fordul.

Art historian, art and architectural writer. Founder and editor in chief of Magyar Narancs and OCTOGON magazines. He has been publishing in different periodicals for about 35 years. For a decade he worked as a presenter and editor for different television and radio programmes, taught at the Academy of Film and at the Faculty of Humanities in Budapest. He also worked as a city image consultant for the Budapest City Council. As a writer, he tends to turn his activity toward literature.

DAN LAZEA

PhD filozófiából, Torinói Egyetem; PhD politikatudományból, Bordeaux-i Egyetem. A Bukaresti Egyetem Politikatudományi Karának adjunktusa, az európai integráció történetét és nemzetközi kormányzást oktat. Független kurátorként egyéni és csoportos kiállítások létrejöttében közreműködött, többek között Részegh Botond, Laurian Popa, Cristian Sida és Mihai Zgondoiu képzőművészekkel.

PhD in Philosophy, University of Turin and PhD in Political Science, University of Bordeaux. Is Senior Lecturer in European Integration and International Governance at the Faculty of Political Science, University of Bucharest. As an independent curator he collaborated for individual and group exhibitions with visual artists such as Részegh Botond, Laurian Popa, Cristian Sica, Mihai Zgondoiu.

PLÉH CSABA

A pszichológia és a nyelvészet területén szerzett szakképesítést. 2014 óta a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja (1998 óta levelező tagja). Kitejedt kutatói tevékenysége az alábbi területeket öleli fel: magyar pszicholingvisztika, pszichológiatörténet, kognitív tudomány, a nyelv és gondolkodás közti kapcsolat, fejlődési rendellenességek.

Has a degree in psychology and in linguistics as well. He is a full member of the Hungarian Academy of Sciences since 2004 (corresponding from 1998). His long time research interests are or were Hungarian psycholinguistics, history of psychology, cognitive science, relationships between language and cognition, developmental disorders.

fordítások | translations

KÉMENES ÁRPÁD

fotók | photos

RÉSZEGH BOTOND

tervezte | design

RÉSZEGH BOTOND

előkészítés | layout

DÁVID ALPÁR

papír | paper

Novatech 170 g

kiadó | published by

©MUNDUS IMAGINALIS EGYESÜLET, BOOKART KIADÓ

nyomda, kötészet | print, binding

ALUTUS SA.

ISBN: 978-606-8994-05-5

500 EX.

C MUNDUS IMAGINALIS EGYESÜLET

Köszönet | Thanks to

Mircia Dumitrescu, Vásárhelyi Antal, Hajdú Áron, Dan Lazea, Barabási Albert László, Herczeg András, Delia Herczeg, Vincze László, Bartus Csongor, Szabó Attila, Fülöp Róbert, Szabó Konrád, Láboczy László, Tencsics Berna, Kelemen Hunor, Kurkó Árpád, Lénárt András, Kósa András László, András László, Claudiu Toma, Pusha Petrov, Ugron Réka, Ruzsáthy Dávid, Dávid Alpár.

Nagy ölelés családomnak, Részegh Annának, Kótai Erikának és fiamnak, Balázsnak, akitől megtanultam „Ahol vannak a dolgok, ott jó. Ahol nincsenek dolgok, ott nem jó.”

Big hugs to my family, Anna Részegh, Erika Kótai, and my son, Balázs, from whom I learned „Where the things are, it's good. Where there aren't any things, it's not good”.